

ΤΑ ΔΥΟ ΜΙΚΡΑ.

Φίλε χύρι «Μή Σάγκασαι»,

Ἐπειθύμουν, κατὰ τὸν διπλωμάτην *) εἰπεῖν, ἐπειθύμουν νὰ σᾶς παρακαλέσω ὅπως σᾶς γίνη δυνατόν νὰ μοὶ ἐπιτρέψῃς νὰ σᾶς παρατηρήσω, διὰ λησμονεῦτε προτεραιότητας, οὐδὲ σέβεσθε κεκτημένα δικαιώματα. Ἐπιστεύομεν πάντες, διὰ πρὶν ἡ λαλήσοτε ἐν τῷ τελευταῖω ἡμῶν φύλλῳ περὶ **ΛΟΥΔΙΟΥ ΠΑΛΑΔΙΩΝ** ἡθέλατε ἐνθυμηθῆ ἔξεχοντα ἀλλον χαρακτῆρα, τὸν παρ' ἡμῖν *Auvergnat* τῆς νῦν Ἑλλάδος. Τοῦτο τούλαχιστον ἀπήτει ἡ δικαιοσύνη καὶ θέλει σᾶς ἀμφισθητή σει ἡ ἴστορία.

Δὲν ἡξεύρω ἀνὴρ ηὐτούχητας νὰ γνωρίσητε τὸν ἀκμάσαντα Ἀρλεκίνον κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑκατονταετερίδα, Κάρολον Περτινάτσην. Οὗτος ἀκούων ποτὲ τοῦ κυρίου του κακολογοῦντος τοὺς ἄνδρας :

Et les femmes, Monsieur, qu'en dites vous? (Καὶ περὶ τῶν γυναικῶν, κύριε, τί σκέπτεσθε;) τὸν ἥρωτην:

— Les femmes! ah! c'est encore pis (Οὕμ! αἱ γυναικες! εἶναι χειρότεραι ἀπὸ τοὺς ἄνδρας).

Si bien donc, ἀπήντησεν ὁ Ἀρλεκίνος, nous serions parfaitement si nous n'étions ni hommes ni femmes. (Ὄστε τότε μόνον θὰ εἴμεθα τέλεια θυτα, ἀνὴρ εἴμεθα οὔτε γυναικες, οὔτε ἄνδρες.)

Δὲν ἡξεύρω ἀνὴρ σκηνὴ ἐκείνη δὲν σᾶς ἐπῆλθεν κατὰ νοῦν, διταν ἀκούετε τοῦ νάου υἱοῦ τοῦ γίγαντος, κατὰ τὸν φίλον Χοΐδᾳ, κατηγοροῦντος πάντων. ἐν τῇ βουλῇ καὶ μὴ δυναμένου δι' αὐτὸν οὐδὲν ἀρτιμελές νὰ διποδεῖξῃ. Πόσον δύσληπτος; καθίσταται ἐνίστε ἡ γλώσσα τῶν μικρῶν καὶ συμπάθων τούτων διπάρξεων!

Πρὸς τοῦτο σᾶς ὑπενθυμίζω τὸ πάθημα τῆς ἀτυχοῦς ἐκείνης μητρὸς ἡτοις ἐβασανίζετο ὅπο τοῦ μικροῦ της ἀγγέλου κλαυθυμηρίζοντος δι' δλα τὰ διαπασῶν, κραυγάζοντος, καὶ ζητοῦντος τὶ νομίζετε; Κόκκαλο μαρά. «Χέλω κόκκαλο μαράνθλεγε» καὶ ἐποίει ἀνάστατον πᾶσαν τὴν οἰκίαν θραύσων τὰ πάντα, καὶ αὐτά του τὰ ἀθύρματα. Ἐνθυμεῖσθε δὲ τὴν λύσιν τοῦ μεγάλου ἐκείνου αἰνίγματος τῆς μικρᾶς σφιγγός. Παῖς ἄλλος γείτων παρατυχὼν ἐκεῖσε, ἐξήγαγεν ἐκ τῶν βασάνων τὴν δυστυχῆ μητέρα. «Ἐγώ ξέλω τὶ χέλει αὐτός.—Πατζιμάδι χέλει ὁ γιάβολος». Δὲν φρονεῖτε δὲι διδασκόμενοι ἐκ τοῦ παραδείγματος ἐκείνου ἡδυνάμεθα νὰ παρακλέσωμεν τὰ χαριτωμένα τῆς Ἐργμερίδος καὶ τῶν *Néaux* Ιδεῶν ὅπως μᾶς ἐξαγάγωσι τῆς ἀμυχανίας ταύτης;

«Οταν ἡ βουλὴ ἐψήφιζεν ἐσχάτως τὸ περιφανὲς ἐκεῖνο νομοσχέδιον, οὐ γεννήτωρ μὲν ἐγένετο ὁ κ. Φιλήμων, ἀνάδοχος δὲ ὁ κ. Δελιγιάνης, τὸ νομοσχέδιον δι' οὗ οἱ διαρνοστερεῖς πατέρες εἰσήγοντο ἐν πρυτανείῳ ἵνα σιτίζωνται ἐν αὐτῷ, ἐλησμόνει βεβαίως διὰ δλίγον πρότερον εἶχε ψηφίσει εἰς ἑαυτὴν ἄλλην σύνταξιν πολλῷ μεγαλητέραν, τὸν κύριον Ζαΐμην, διδάσκουσα οὕτω τοὺς σκαιούς. Καλαβρυτίνους δὲι δύνανται μὲν οὗτοι νὰ μὴν τὸν ἐκλέγωσι, ἀλλὰ τὸν διορίζει ὁ γλυκὺς Κουμουνδούρος.

Τέλος σᾶς προτείνω ἀνὴρ ηὐτούς νὰ συμβιβασθῶμεν καὶ μιμούμενος τοὺς κοινοβουλευτικοὺς νὰ συγχωνεύσωμεν τὰς

προτάσεις μας εἰς μίαν προτείνω λοιπὸν ὅπως τὸ ἔξτις τετράστιχον, ὅπερ πέμπει ήμιν κατὰ παράκλησίν μου δικαρίτης Σοῦτζος, ψηφισθὲν ἀναγραφῇ ἐπὶ τῶν προπυλαίων τοῦ κοινοβουλίου:

Ἄδο γατροται σημεῖα τῷ καιρῷ εἰς τὸν αιθέρα
Καὶ τῷ δόνοι αἰτῶντες οὐ κηρύττουσι μητέρα.

Ο εἰς δείχνειν γάρ τον γρόθον ὁ δὲ ἄλλος πατέρας!

Νὰ μᾶς ζήσουν. Τὴν Ἑλλάδα θὰ δοξάσουν μιὰν ήμέραν.

Περιμένω ἀπάντησίν σας.

“Ερήμωσθε,
Σάγκασαι.”

Τελευταία ὥρα.

Τὸ ὑπουργεῖον δὲν ἔπεσεν. Τῷ ἐδόθη ἔξαγήμερος διακοπή.

Φοβούμεθα πολὺ μήπως ἡ ἀντιπολίτευσις ἔπεσε.

Τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς Βουλῆς, μεθῆς ἐδέξατο τὴν πρότασιν τῆς Κυβερνήσεως, τὴν διέκοψεν μόνον βραχυτάτη εὐτυχῶς φλυαρία ἐνὸς ἐκ Γόρτυνος βουλευτοῦ.

Ο κ. Κουμουνδούρος καὶ ὁ κ. Διληγιάνης ἐκάθησαν ἐκεῖ ποῦ ἐκάθησαν ὁ ἀντιπολίτευσις ὁ κ. Τρικούπης καὶ οἱ φίλοι του.

Ἐνόμισαν δὲι τὸ ἔχει ἡ θέσις.

* * *

Εἰς πρώην διευθυντής τῆς ἀστυνομίας παρουσιασθεὶς νὰ λάθῃ διαταγὰς παρὰ τοῦ νέου προέδρου τῆς κυβερνήσεως ἤκουσε:

— Ή μόνη μου διαταγὴ εἶναι νὰ με φέρετε νὰ διποργάψω τὸ διάταγμα τῆς παύσεώς σας.

ΟΔΟΝΤΟΣΜΗΚΤΙΚΟΝ ΦΥΡΑΜΑ ΤΟΥ ΡΙΓΩ
PATE-DENTIFRICE RIGAUD et C°.

Τὸ φύραμα τοῦτο περιέχει ἐν ἑαυτῷ τὰ τονωτικὰ τῆς Κίνης στοιχεῖα, ἀναλυόμενον μετ' δλίγον διάτοις παρέχει ήμιν γλίχρασμα καθ' δλα εὐάρεστον ὅπερ ἐπιτριβόμενον διὰ τῆς ψήκτρας ἐπὶ τῶν δδόντων καθηρίζει αὐτοὺς, τοὺς λευκάνει καὶ τοὺς προφυλάττει ἀπὸ τὴν τερηδόνα καὶ πᾶσαν δδονταλγίαν.

Παρὰ Κ. **Ολυμπέω** φαρμακευπόρῳ, 206 ὁδὸς, Ἐρμοῦ.

ΕΛΙΕΙΡΙΟΝ ΡΙΓΩ
DENTOVINE RIGAUD

Τὸ Βελιξίριον τοῦτο βάσιν ἔχον τὴν ἀρρικαρ, εὐωδιάζει δδαρέστως τὸ χρῶμα, καθαρίζει καὶ δροσίζει τὴν ἀναπνοὴν, ευεκαίνει τοὺς δδόντας, διευκολύνει τὴν κυκλοφορίαν τοῦ λίματος καὶ δίδει εἰς τὰ οῦλα τὸν ύδινον χρωματισμὸν αστις εἰναὶ τὸ σημεῖον τῆς ὑγείας.

Παρὰ Κωνσταντίνῳ **Ολυμπέω**, 206, ὁδὸς, Ἐρμοῦ.

*) Ἔγνοει τὸν κ. Διληγιάνην.